

škim prepričanjem; zato je bode bral v svojo korist vsakdo, tudi, kdor ni še bral Masarykove «konkretne logike».

Ravno tako so vse hvale vredni apologetični spisi Konečnega, katere priobčuje «Růže dominikánská» — časopis, ki ga sam urejuje. Tu pa ne smemo pozabiti, da so obrambe katoliških resnic tudi vsi spisi kraljevograškega škofa Eduarda Brynychy. Vlasti pa je v obrambo njegov spis «Štít víry.» V tej knjigi razjasnjuje in dokazuje pisatelj katoliške resnice, posebno tiste, ki jih protestanti tajé, in zavrača vse ugovore proti tem resnicam. Nekako okrajšan «Štít víry» je knjižica «Světlo pravé», ki je pripravna za birmance in za izpreobrnjence iz protestantovstva. — Tudi Štefana Pohunka, urednika «Vychovatelá» in kapelana v Pragi, moramo šteti med kršćanske apologete; tega ne pričajo samo njegovi sestavki, priobčeni v «Vlasti», posebno njegovi «Volné listy», marveč tudi njegovi samostojni spisi «Satan a jeho říše» in «Staropohanské štěstí, svoboda a lidskost!» Škoda, da mu zaradi mnogih uredniških poslov

ni mogoče nadaljevati poti, katero je pričel tako srečno.

Tako vidimo iz tega kratkega pregleda, da se pri nas na polju modroslovske in apologetične vede mnogo dela, in da more biti zadovoljen naš Štítný, praded češkega modroslovja,¹⁾ s svojimi nasledniki. Da dopolnimo sporočilo, omenjamo še, da dela razven Masaryka, Dasticha, Hostinskega, Kaprasa itd. na modroslovnem polju največ dr. Jos. Durdík, profesor na modroslovskem oddelku praškega vseučilišča, ki je doslej izdal že celo vrsto del. Imenujemo vsaj nekatere izmed njih: «Dějepisný nástin filosofie novověké, Psychologie pro školu (prva izdaja 1872), Karakter, Všeobecná aesthetika, Rozpravi Filosofické, Poětika jakožto aesthetika umění basnického, O methodičnosti ve studiu filosofie, Rozpravy filosofické, O Kantově kritice čistého rozumu, O významu nauky Herbartovy, Tóma ze Štítného», itd. itd.

(Dalje.)

¹⁾ Tóma ze Štítného je živel v 14 stoletju, od l. 1325. do nekako 1408.

Razne stvari.

Naše slike.

«Požar v rimskem predmestju.» Ta slika je v Vatikanu, v «Leonovi sobi». Predmet je povzet iz časa Leona IV. (l. 847.) V vaticanskem predmestju «Borgo» je divjal požar; tudi sv. Petra cerkev je bila v nevarnosti. Sedaj stopi papež Leon IV. vên na odprto hodišče, naredi znamenje križa čez požar in tako pogasi divji plamen. Ta prizor je vpodobil Rafael. V ozadju se vidi nekdanja cerkev sv. Petra, v odprtem velikanskem oknu pa papež s spremljevalci. Papež je dvignil roko in dela znamenje sv. križa. Med drugimi posamnostmi je vzbujal vedno največjo pozornost na levi strani mladenič-sin, ki nese na ramah starega moža-očeta. — Slikar Adolf Liebscher je Ljubljancanom znan, slikal je za naše deželno gledališče. Prav tako je Friderik Smetana deloma znan našim lanskim naročnikom. On je skladatelj najpriljubljenejše češke opere «Prodane neveste». Na platnicah štev. 6. p. l. je kratek njegov življenjepis. Porodil se je dné 2. sušca leta 1824. in umrl v Pragi dné 13. vel. travna leta 1884. — «Veliki oltar sv. Mihaela na Blokah» (na Notranjskem) je delo našega kamenoseka gospoda Vodnika v Ljubljani in pač vreden, da ga pokažemo v sliki svojim čitateljem. Ob enem bodi ta slika mal spomenik pokojnemu bloškemu župniku Janezu Kaplenku, ki je dal napraviti ta oltar. Ta mož je imel vkus za umetnost in hotel res umetno prenoviti bloško cerkev. Žal, da ga je prerano pobrala smrt. Rojen je bil v Zgornjem Berniku pri Cerkljah, umrl letos dné 6. malega

travna. Blagemu prijatelju našega prizadevanja bodi prijazen spomin! Mojstra pa — mislim — delo samo hvali. — Slika na str. 369. nam kaže prizor, ko so slovesno blagoslovili novi most čez Savo pod Smlednikom na Gorenjskem letos dné 14. rožnika popoldne. Most je okrašen z zelenjem, množica, zlasti šolska mladina, se je zbrala okrog slavnostnega govornika. Na višavi se vidijo nekoliko razvaline starega smledniškega (smleškega) gradu. Žal, da prostor sedaj ne dopušča več pisati o tem dogodku. Blagoslovil je novo stavbo gosp. Janez Karlin, smledniški župnik. — Jednako kaže slika na str. 377. prizor iz neke veselice in sicer z dné 22. junija. Oddelek dečkov je kar pripravljen mahitati na Turka, tako pogumno dviga bridke meče — iz lesa in papirja.

K Resselovemu življenjepis.

V šesti številki «Dom in Svet»-a t. l. piše gospod Ant. Sušnik pod zaglavjem «Jožef Ressel» med drugim to-le:

«Na Dolenjskem se je Ressel sprijaznil z grajščakom na Grmu, kjer je sedaj naša poljedelska šola; le temu je bilo ime Smola. Resselu je to mnogo koristilo, ker je bil Smola poprej zemljemerec kranjske dežele. Pogovarjala se nista samo o gozdih, temveč tudi o poljedelstvu in hišnem orodju. Marsikateri Resselov nasvet je zvršil umni grajščak.»

K temu odstavku je treba popravka, ker se rajnemu Smoli po zmoti pripisuje ožje prijateljstvo in občevarje z Resselom. Kar se tu o Smoli